

endel oppoverbakke fra Sankådalsvollen er turen ikke tung, lendet er fremragende, — ja så fremragende at det er betenkelig å slippe løs den røde malerkosten. Vi vil anbefale ikke å rødmerke denne turen, men overlate den til turister som kan bruke kart og kompass og har lyst til å søke nye veier. Overgangen over Lødølja kan være vanskelig på sine steder, det finnes en morsom og naturlig passasje i et gjel øst for kolle 727 på rektangelkartet. (Se Rosemary Kannadys artikkel annet sted i årboka.)

Høsten 1957 ble strekningen Mannseterbakken—Schulzhytta vardet, Herbert Helgesen og John Kvåle har æren av dette arbeidet. Dermed er en ny innfallsport til den idylliske, men lite besøkte Schulzhytta åpnet.

I Trollheimen er følgende ruter vardet på nytt sommeren 1958:

1. Kåsa—Trollheimshytta gjennom Folladalen.
2. Kåsa—Trollheimshytta over Mellomfjell.

Neste års arbeide vil bli viet nordlige del av Sylene og nordvestre del av Trollheimen.

MED TTT I NYE FJELL FIN OG LETT SKITUR GARLI—ULSBERG

Av Per Vinje.

Vi talte på knappene og var meget i tvil i Turkomiteen da vi gjennom Johs. Kubban fikk en vennlig innbydelse fra sportsklubben Wing om å være medarrangør i klubbens tradisjonelle «Påsketur» langfredag i år.

Denne Wing-turen har vært et fast innslag i påsken de siste år. Starten finner sted på Garli st. på Dovrebanen og turen går sørover fjellet og ned til Ulsberg — en distanse på ca. 36 kilometer.

Vi syntes oppriktig talt at turen var i lengste laget når man skulle ha ansvaret for ukjente deltakere hvis kondisjon man ikke hadde peiling på og dertil minimale sjanser til å komme i hus under turen.

Tidsintervallet mellom sør og nordgående dagtog på Dovrebanen skulle være tilstrekkelig for turens gjennomføring selv under mindre gunstige føreforhold og i værste fall kunne man bryte av fjellturen midtveis og ta ned mot Berkåk. Wing lovte også å stille opp med kjentfolk som ledere.

Vi slo til — og det angrer vi ikke på og neppe noen av de 60 deltakerne som vi fikk i vårt følge.

Fra middagsrasten ved Døvatnet.

T. Beisvåg

Det ble en makeløs fin fjelldag tross den strie sønnavinden vi fikk stikk i stevn. Takket være denne vinden holdt føret seg stabilt hele dagen med finkornet puddersnø som ga et enestående fint gli på skiene.

Og for et terreng vi ble møtt med — fjellviddene mot Budal og Kvikne. Oppstigningen fra Garli var svært sympatisk. I passende etapper forserte vi den ene lette skogåsen etter den annen med fine flater i mellom.

Så tok skogen til å glisne og før vi visste om det, var vi oppe på floene som strakte seg kilometervis mot sør. I et langt reip seg troppen, unge og eldre, vi hadde sogar 70-åringere med, kvinner og menn fremover i et passende tempo. Vi hadde en prektig kar i teten. Per Skjesol dirigerte farten i typisk fjellonk.

Etter et par timers marsj ble bålene tendt inne ved Svartåsen hvor det var overflod av eldgamle fjellfurer. Det vistest på varmen at det var tyri som brente og de store bålene kom godt med i den kolde vinden, mens kaffekjelene ble svartere og svartere av sotet.

Men vi måtte ta skiene fatt igjen og det bars videre sørover med sola i fjeset. På høyde med Tosetlihøgda ble kursen lagt mere vest og da vi fór over ryggen på høgda var vi oppe i ca. 800 meters høyde.

I slake fine renn gikk det nu utover mot Døvatnet som kjentkarene hadde pekt ut som et passende sted for middagsrasten. Her kom vi heldigvis inn i en lun bakevje hvor det var flust opp med trivelige rasteplasser med ettermiddagssola rett i mot. Snart brant det mange nyinger rundt om i bjørkeholtet og fra steikepanner og turkasseroller steg det opp en liflig duft fra den medbragte proviant som ble fremtryllet i mange variasjoner fra ryggsekkene.

Etter et par timers opphold gikk vi løs på de neste 8 kilometerne mot målet Ulsberg stasjon. I jevn slak stigning ble kursen lagt straks nord om Gråhø (848 m o h). 3 kilometer fra Døvatnet var vi oppe på kjølen av Finnfjellet. Utsynet der oppe ble litt av en opplevelse. Vi så lenger enn langt og mange vakre fjellpartier i aftensolen. Fra Sisselhø i sørøst oppe i Drivdalen — Oppdalsfjella til Trollheimens forgård, bare det utsynet var verdt turen.

Men nu begynte det å helle utover. De unge og spreke trådte ut av geleddet for å ta en ekstra innstramning av Kandaharen i påvente av en frisk utoverkjøring på det skarpe kveldsføre.

Til å begynne med tok det seg pent ut med gilde åpne myrsløgder hvor farten selv for oss gammelkara falt i smak. Ved en pust i bakken fikk flere av oss oppleve et syn som blir sjeldnere og sjeldnere. En tiur kom i glideflukt på korte, stille vinger og den lange halsen på vei mot nattekvisten sin i et eller annet bortgjemt skogholt.

Etter en kort rast ved Eggansetra, bars det utover for alvor. På noen få kilometer var det et fall på 300 meter og et parti av utforløypa minnet grangivelig meget om de brattest delene av Rustan i Bymarka. Men alle deltakerne kom vel ned og i prima kondisjon i god tid før dagtoget fra Oslo bragte den fornøyde deltakerflokket tilbake til Trondhjem. Alle rike etter en meget flott dagstur på ski i et for de fleste helt ukjent terreng.

Så nære som dette fjellområde ligger til Trondhjem, bare en

